

Sygn. akt V CNP 38/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi G. G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w C. z dnia 27 lutego 2014 r.,
w sprawie z powództwa G. G.
przeciwko Bank [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2014 r.,

- 1) odrzuca skargę,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego jej wniesieniem.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powoda G. G. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 27 lutego 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia powyższych wymagań.

Badana skarga nie spełnia wymagania przewidzianego w art.424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., brak jest bowiem wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Nie sanuje tego braku wskazanie podstawy, na której skarga została oparta, bowiem wymagania skargi zawarte w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje.

Wątpliwy jest także sposób określenia szkody, wobec stwierdzenia, że w sprawie nie przysługuje skarga kasacyjna z uwagi na wartość przedmiotu sporu. Wykazanie wystąpienia szkody wymaga wykazania związku przyczynowego między wydaniem zaskarżonego skargą wyroku a szkodą. Innymi słowy – należy wykazać, że gdyby nie wydano takiego wyroku, nie wystąpiłaby szkoda. Szkoda musi zatem zaistnieć po wydaniu wyroku i w związku z nim. Uzasadnienie skargi takiego związku przyczynowego nie wykazuje.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia analizy faktycznej oraz prawnej sytuacji mającej uzasadnić to, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przez „inne środki prawne” należy rozumieć nie tylko skargę kasacyjną. Niska wartość przedmiotu zaskarżenia nie usprawiedliwia niedochowania określonego w przepisie wymogu.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.

Wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania nie zasługuje on na uwzględnienie. Zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w toku sprawy adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy oraz radca Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami, a do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą, z kolei pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. Pozwany nie dołączył do odpowiedzi na skargę dowodu jej doręczenia ani wysłania drugiej stronie, wobec czego odpowiedź ta podlegała zwrotowi.